

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת מצורע תשע"ו תהא שנת עתה ואחישנה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד י'.

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhqUzhWY0U/view>

מאמר 'בינו שנות דור ודור'

6000 פסוקים בתורה כנגד ששת אלפים שנה

שהעולם קיים.

[מתפרסם מחדש עם הוספות חדשות - חלק י"ט]

3056 – הריגת כל זרע דוד חוץ מיואש.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא יג, ו ואילך) "וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶתְּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁנֵית וְהִנֵּה כֹהֵן הַנֹּגֵעַ וְלֹא פָשָׁה הַנֹּגֵעַ בְּעוֹר וְטִהְרוּ הַכֹּהֵן מִסַּפְחַת הוּא וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטִהַר" הוא הפסוק ה-3056 מתחלת התורה ובשנת 3056 לבריאת העולם מלכה עתליה בת אחאב שהרגה את כל זרע מלכות בית דוד, חוץ מהתינוק יואש שהחביאו אותו בקדש הקדשים, והפסוקים שמדברים על צרעת מקבילים ליסורי מלכות בית דוד שסובלים יסורי צרעת לכפר עונותיהם של ישראל, כמובא בגמרא (סנהדרין צח:): שיסורי המשיח שסובל עוונותיהם של ישראל הם צרעת. ולכן מדבר הפסוק על נגע טהור, כי יסורי מלכות בית דוד מטהרים את הנגע של עם ישראל. וכן על דוד המלך מצינו בגמרא (יומא כב.) **אמר רב יהודה, אמר רב, ששה קדשים נצטרע דוד, ופרשו ממנו סנהדרין, ונסתלקה ממנו שכיתה.** ועוד קשר בין דוד המלך לצרעת מצינו בזהר (בלק רי:): **"ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו", הסתפל בו דוד בעין רעה. ובכל מקום שהיה מסתפל בעין רעה, כל מיני צרעת נמשכו מעיני דוד. וכך היה ביואב, כיון שהסתפל בו בדוד בעין רעה, מה כתוב ולא יכרת מבית יואב זב ומצרע וגו'.** וכאן בפלשתי הזה, כיון שקלל את השם, הסתפל בו בעין רעה, וראה שהצטרע במצחו. מיד **"ותטבע האבן במצחו",** ודבקה הצרעת במצחו. והפל היה; השתקעה עין רעה של צרעת במצחו, והשתקעה אבן ממש במצחו, ודאי מצרע היה. וכן מצינו שמרים היתה אחת האמהות של בית דוד, כמובא בגמרא (סוטה יא:), ששרש דוד מחור בן מרים. והמהרש"א שם מבאר (ד"ה דוד) שדוד היה נכד של מרים מצד אמו. ומרים נענשה בצרעת, וכן מצינו בנגעים שהניצוץ קדשה שמחיה את הנגע הוא בחינת זהב. כמובא ברש"י (ויקרא יג, לה) **"ובו שער זהב וגו'",** לשון זהב דומה

לתבנית הזהב, צהב כמו זהב. וכן מצינו בַרש"י (ויקרא יד, לד) "וַנְתִּיתִי נֹגַע צָרְעַת", בַּשּׁוֹרָה הַיָּא לָהֶם שֶׁהִנְגְעִים בָּאִים עֲלֵיהֶם, לְפִי שֶׁהִטְמִינוּ אֲמוֹרִיִּים מִטְמוֹנוֹת שֶׁל זָהָב בְּקִירוֹת בְּתֵיהֶם, כָּל אַרְבָּעִים שָׁנָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר, וְעַל יְדֵי הַנֹּגַע נֹתֵץ הַבַּיִת וּמוֹצָאָן. וּבְאֲרֹנוּ שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ הוּא בְּבַחֲיַנֵּת זָהָב. לְכֹן דָּוִד בְּגִימְטְרִיא זָהָב וְשִׁעְרוֹתָיו הָיוּ בְּצַבֵּעַ זָהָב, וְהָיָה לוֹ שֶׁרְבִיט זָהָב בְּכַתֵּר. וְכֹן הַכְּתוּב (ויקרא יג, יג) "כִּלּוֹ הַפֶּךָ לְבֹן טְהוֹר" ס"ת כְּנוֹר הַמְרַמֵּז עַל כְּנוֹר דָּוִד. וְכֹן נִגְעִים נִקְרָאִים שְׁחִין שְׁמֵרְמֵז עַל הַנֹּחַשׁ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ כִּיּוֹן שֶׁהוּא הַקְּלָפָה שְׁמִלְבִּיֶשָׁה וְיוֹנְקַת מֵהַמְשִׁיחַ. וְכֹן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (שבת עז:) שֶׁהַנֹּחַשׁ הוּא רְפוּאָה לְשְׁחִין סַפְחַת, שֶׁהוּא אֶחָד הַנִּגְעִים הַיְדוּעִים. וְכֹן עֲנָג אוֹ נִגְע בְּגִימְטְרִיא בְּגִימְטְרִיא חֲנִינָה שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְשִׁיחַ. וְכֹן עֲנָג אוֹ נִגְע בְּגִימְטְרִיא בֵּין הַבָּדִים שֶׁשֵּׁם הַחֲבִיאוֹ בְּאוֹתָן שְׁנַיִם אֶת הַתִּינוּק יוֹאֵשׁ שֶׁנִּשְׁאָר הַנֹּצֵר הַיְחִיד מִבַּיִת דָּוִד שֶׁלֹּא נִהְרָג. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב "וְטִהַרוּ הַכֹּהֵן מִסַּפְחַת הוּא" מְרַמֵּז עַל טְהוֹר הַמְשַׁפָּחָה שֶׁל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד. וְכֹן יוֹאֵשׁ מְרַמֵּז עַל מִצַּב הַיְאֹשׁ שֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו.

3199 – מֶלֶךְ חִזְקִיָּהוּ.

מוֹבָא מֵהַרְהַ"ג ר' א. כָּלִיל שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא טו, לג) "וְהִדְוָה בְּנִדְתָּהּ וְהִזָּב אֶת זֹבּוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּה וּלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טְמֵאָה" הוּא הַפְּסוּק הֶ3199 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה, וּבִשְׁנַת 3199 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם מֶלֶךְ חִזְקִיָּהוּ שֶׁעַל תְּקוּפָתוֹ נֶאֱמַר שֶׁהָיוּ בְּקִיאִין בְּמִיחַד בְּהַלְכוֹת טְמֵאָה וְטִהַרָה, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סנהדרין צד.) אֲמַר רַבִּי יִצְחָק נִפְחָא, חֲבַל עוֹל שֶׁל סְנַחְרִיב מִפְּנֵי שְׁמֵנוֹ שֶׁל חִזְקִיָּהוּ, שֶׁהָיָה דוֹלֵק בְּבִתֵּי כְּנִסְיוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת. מָה עָשָׂה וְעַץ חָרָב עַל פֶּתַח בַּיִת הַמְדַרְשׁ וְאָמַר, כָּל מִי שְׂאִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, יִדְקַר בְּחָרָב זֶה, בְּדָקוֹ מְדוֹן וְעַד בָּאָר שְׁבַע, וְלֹא מְצָאוֹ עִם הָאָרֶץ, מִגְּבַת וְעַד אֲנִטִּיפְרָס, וְלֹא מְצָאוֹ תִינוּק וְתִינוּקָת, אִישׁ וְאִשָּׁה, שֶׁלֹּא הָיוּ בְּקִיאִין בְּהַלְכוֹת טְמֵאָה וְטִהַרָה. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁמִּגְּבַת מְרַמֵּז עַל הַלּוֹמְדִים עַל מִנַּת לִגְבוּת פֶּרֶס, וְעַד אֲנִטִּיפְרָס מְרַמֵּז עַל אֵלוֹ שְׁלּוֹמְדִים לְשֵׁם שָׁמַיִם וְלֹא עִבוֹר הַפֶּרֶס.

3228 – מֶלֶךְ מְנַשֶּׁה.

מוֹבָא מֵהַרְהַ"ג ר' א. כָּלִיל שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא טז, ל) "כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטִהַר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנַי ה' תִּטְהַרוּ" הוּא הַפְּסוּק הֶ3228 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה לְפִי טַעַם עֲלִיוֹן, וּבִשְׁנַת 3228 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם מֶלֶךְ מְנַשֶּׁה שֶׁהִרְשִׁיעַ 22 שָׁנָה, וְזָכָה לְתִשׁוּבָה וּלְכַפָּרָה, וּמֶלֶךְ עוֹד 33 שָׁנָה בְּתִשׁוּבָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (דה"ב ב, ג, ו) "וְהוּא הָעֶבֶר אֶת בְּנָיו בְּאֵשׁ בְּגִי בֶן הַנֶּם וְעוֹנֵן וְנַחֵשׁ וְכִשְׁף וְעָשָׂה אוֹב וַיְדַעוּנִי הַרְבֵּה לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי ה' לְהַכְעִיסוֹ וְגו', וְכִהְיָר לוֹ חִלָּה אֶת פְּנֵי ה' אֲלֵהוּ וַיִּכְנַע מֵאֵד מִלְּפָנַי אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו: וַיִּתְפַּלֵּל אֵלָיו וַיַּעֲתָר לוֹ וַיִּשְׁמַע תַּחֲנוּנָתוֹ וַיִּשְׁיבָהוּ יְרוּשָׁלַם לְמַלְכוּתוֹ".

3283 – מֶלֶךְ אָמוֹן.

מוֹבָא מֵהַרְהַ"ג ר' א. כָּלִיל שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא יט, ד) "אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֵלֵהֶי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" הוּא הַפְּסוּק הֶ3283 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה, וּבִשְׁנַת 3283 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם מֶלֶךְ אָמוֹן שֶׁהִרְשִׁיעַ וְכַתּוּב עֲלָיו (מ"ב כא, כא) "וַיַּעֲבֹד אֶת הַגִּלְלִים אֲשֶׁר עֲבַד אָבִיו וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם".

3303 – יִרְמְיָהוּ הַחֲזִיר אֶת עֶשְׂרֵת הַשְּׁבָטִים.

מוֹבָא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא יט, כג) "וְכִי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ" הוּא הַפְּסוּק הֶ3303 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה לְפִי טַעַם עֲלִיוֹן, וּבִשְׁנַת 3303 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם הַחֲזִיר יִרְמְיָהוּ אֶת עֶשְׂרֵת הַשְּׁבָטִים לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹבָא בְּגִמְטְרִיא ל"ו. וְכֵן "וְכִי" בְּגִמְטְרִיא ל"ו, כִּי זֶה הִיא ל"ו שְׁנַיִם קוֹדֵם הַחֲרָבָן.

3310 – יֵאֱשִׁיחוּ הַסִּיר אֶת הָאֲבוֹת וְהַיְדַעְנִים מִהָאָרֶץ.

מוֹבָא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא כ, ו) "אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֲבֹת וְאֵל הַיְדַעְנִים אֵל תִּבְקְשׁוּ לְטִמְאָה בָהֶם" הוּא הַפְּסוּק הֶ3310 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה, וּשְׁנַת 3310 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם הִיְתָה בְּסוֹף מַלְכוּת יֵאֱשִׁיחוּ לְאַחַר שֶׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה וְהִסִּיר אֶת הָאֲבוֹת וְאֶת הַיְדַעְנִים מִן הָאָרֶץ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מ"ב כג, כד) "וְגַם אֶת הָאֲבוֹת וְאֶת הַיְדַעְנִים וְאֶת הַתְּרָפִים וְאֶת הַגִּלְלִים וְאֶת כָּל הַשְּׂקָצִים אֲשֶׁר נִרְאוּ בְּאָרֶץ יְהוּדָה וּבִירוּשָׁלַם בְּעַר יֵאֱשִׁיחוּ לְמַעַן הַקִּים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַפְּתוּבִים עַל הַסֵּפֶר אֲשֶׁר מָצָא חִלְקִיָהוּ הַכֹּהֵן בֵּית ה'". וְכִפִּי שְׁמוֹבָא שֶׁם שְׁבַשְׁנַת י"ח לְמַלְכוּ שֶׁהִיְתָה 3003 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, מָצָא חִלְקִיָהוּ אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה וְקָרָא בְּפָנָי הַמֶּלֶךְ וַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה וּמֵאֵז הַסִּירוּ הַשְּׂקוּצִים וְכו' עַד סוֹף מַלְכוּת יֵאֱשִׁיחוּ שְׁמֶלֶךְ ל"א שָׁנָה.

3319 – נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ וְצָר עַל יְרוּשָׁלַיִם.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'מְטִבֵּעַ שֶׁל אַבְרָהָם' שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא כ, ג) "לְמַעַן טַמְא אֶת מַקְדְּשִׁי וְלַחֲלֹל אֶת שֵׁם קִדְשִׁי", הוּא הַפְּסוּק הֶ3319 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה, וּבִשְׁנַת 3319 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם מֶלֶךְ נְבוּכַדְנֶצַּר הִרְשָׁע שֶׁהַחֲרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבְאוֹתָהּ שָׁנָה צָר עַל יְרוּשָׁלַיִם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. כליל שליט"א שֶׁהַפְּסוּק מְדַבֵּר עַל הָאֲסוּר לְהַעֲבִיר לְמֶלֶךְ, "וְאֲנִי אֶתֵּן אֶת פָּנָי בְּאִישׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקֶּרֶב עַמּוֹ כִּי מִזְרַעוֹ נָתַן לְמֶלֶךְ לְמַעַן טַמְא אֶת מַקְדְּשִׁי וְלַחֲלֹל אֶת שֵׁם קִדְשִׁי" וּבִזְמַן הַזֶּה הוֹכִיחַ יִרְמְיָהוּ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל הָאֲסוּר לְהַעֲבִיר לְמֶלֶךְ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ירמיה ז, לא) "וּבְנֹו בְּמוֹת הַתְּפִת אֲשֶׁר בְּגִיא בֶן הַנֶּם לְשׂוֹף אֶת בְּנֵיהֶם וְאֶת בְּנֵתֵיהֶם בְּאִשׁ אֲשֶׁר לֹא צוֹיְתִי וְלֹא עֲלֵתָה עַל לְבִי".

3327 – מוֹת יְהוֹיָקִים.

מוֹבָא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא כ, יא) "וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת אִשְׁתּוֹ אֲבִיו עֲרוֹת אֲבִיו גָּלָה מוֹת יוֹמָתוֹ שְׁנֵיהֶם דְּמִיהֶם בָּם" הוּא הַפְּסוּק הֶ3327 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה, וּשְׁנַת 3327 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם מִתְּ יְהוֹיָקִים שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו בְּמִדְרָשׁ (ויק"ר יט, ו) "וַיָּתֵר דְּבָרֵי יְהוֹיָקִים וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה" רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר עַל יְדֵי שְׂבָא עַל אֲמוֹ וְעַל כְּלָתוֹ וְעַל אִשְׁתּוֹ אֲבִיו. וְהַפְּסוּק שֶׁל הַעֲנֵשׁ עַל חֲטָאוֹ מְקַבֵּל לְשָׁנָה בָּהּ הוּא מֵת וְנִעְנָשׁ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שליט"א שֶׁשְׁנַת ג' ש"ז מְרַמְזֵת שְׁפָגַם ג' שְׁכַבַת זָרַע.

3328 – הַשָּׁנָה הָרִאשׁוֹנָה לְצַדִּיקִיָהוּ.

מוֹבָא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא כ, יג) "וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת זָכָר מִשְׁכַּבִּי אִשָּׁה תוֹעֵבָה עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם מוֹת יוֹמָתוֹ דְּמִיהֶם בָּם" הוּא הַפְּסוּק הֶ3328 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה לְפִי טַעַם עֲלִיוֹן, וּשְׁנַת 3328

לבריא את העולם היתה הראשונה לצדקהו שְמֵלֶךְ תחת נבוכדנצר, ומצינו בגמרא (שבת קמט:) **אמר רבה בר רב הונא מלמד שהיה [נבוכדנצר] מטל פור על גדולי מלכות, לידע אי זה בן יומו של משכב זכור, אמר רב יהודה אמר רב, בשעה שבקש אותו רשע לעשות לאותו צדיק [צדקהו] כף, נמשכה ערלתו שלש מאות אמה, והיתה מחזרת על כל המסבה כלה.**

3338 – חרבן בית המקדש הראשון.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא כ, כב) **"ולא תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה"** הוא הפסוק ה-3338 מתחלת התורה, ובשנת 3338 לבריא את העולם היה **חרבן בית המקדש הראשון**. ואם נעין ד' פסוקים אחרי הפסוק, שמתאימים לשנת חרבן בית המקדש לפי מנין הפסוקים לטעם עליון, יחד עם חשוב הפסוק **"ויהיו בני יעקב שנים עשר"** כהמשך הפסוק הקודם כדלעיל, שם כתוב ברש"י (ויקרא כ, כו) **"ואבדל אתכם מן העמים להיות לי"**, אם אתם מבדלים מהם הרי אתם שלי ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו. ולכן מדבר הפסוק על התבדלות מן העמים בענייני אכילה של בעלי חיים, שהרי מצינו בגמרא (נדרים סה.) ש**נבוכדנצר היה אוכל ארנבת חיה, והוא סמל את תכלית השקוץ בענייני אכילה שעליו מדבר הפסוק. וכן הפסוק (בראשית לד, יד) "כי ה' קנא שמו אל קנא הוא"** הוא הפסוק ה-3338 למפריע מסוף התורה לתחלתה. וכן המספר המסתתר בין אותיות **בי"ת מקד"ש** הוא 850 כמנין השנים מהכניסה לארץ ישראל עד חרבן בית המקדש הראשון.

פתות בערב פסח.

מצינו בזהר חדש (רות) **כשירד ס"מ משמי מרום, ראה מעלתו של אדם, ומלאכי השרת משמשין לפניו בחפתו, וירע בעיניו. מה עשה. נטל נחש כמין גמל, ורכב עליו, וירד ופתה אותו, עד שעבר מאמר יוצרו.** שמעתי מהרה"ג ר' יעקב מטר שליט"א שהנחש פתה את חיה לאכל פתה, כמובא בגמרא (ברכות מ.) שעץ הדעת היה חטה לפי רבי יהודה. ונראה להוסיף שלכן רכב השטן על נחש שהוא גמל, כי גמלים מקומם **במדבר**. וכן הפתה היא מאכל **מדברי**, וכפי שמצינו בזהר (פקודי רלו: תרומה קנו.) שהמדבר הוא מקום של רוח הטמאה בעולם, שאין מקומם במקום ישוב רק במדבר. וכן השתלשלה צורת הפתה שכפניכול מסתירים משהו בפנים בבחינת **פתיון**, כי כל מפתה מראה את החלק היפה מבחוץ ומסתיר את החלק השני. וכן פתה מרמזת על אשת הס"מ שנקראת **פ"ת** שזה הגימטריא של השם שלה **ליל"ת**. וכן פתה מרמזת על אשת הס"מ שנקראת **פ"ת** שזה הגימטריא של השם שלה **ליל"ת**. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (קפד) **סוד ירידת מצרים היה להתגבר על לילית ות"פ שלה. ולרשת אר"ץ כנע"ן, שעולה תפ"א. כי בחטא אדם גברו ת"פ קלפות, ושם עץ הדעת מוכיח על זה.**

וכן פיתה בגימטריא הגדה של פסח שמתקנת את חטא עץ הדעת, על ידי הוצאת הרע מהחמץ ובזה מקדשים אותו. וזו גם הגימטריא של **תהילים** כי דוד המלך תקן את חטא אדם הראשון, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ז"ל (מלכים א ע' שעט). וכן השתלשלה בגשמיות שאוכלים **פתות** בערב פסח כי הן גורמות פחות פרורים,

ורואים את הקשר בין פיתות לפסח. וכן פית"ה מרמזת באות שלישית בכתוב (בראשית ח, יא) "ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה" ומובא ברבנו בחיי שהיונה הביאה את עלה הזית מגן עדן. ויתכן שרצתה לעשות תקון לחטא אדם הראשון. כמובא בגמרא (סנהדרין קח:) "והנה עלה זית טרף בפיה", אמר רבי אלעזר אמרה יונה לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם יהיו מזונותי מרורים פזית ומסורים בידך, ואל יהיו מתוקים כדבש ביד בשר ודם. היונה רמזה שצריך לחזור למצב גן עדן לקבל ישירות מה', אפלו שזה מר כזית, ולא להכניס למתיקות של שאור ודבש שבעץ הדעת שיש בהם אחיזת הרע. וכן מצינו בזהר (שלח קסה.) "עלה זית" זה מלך המשיח בנו של דוד, וזה הוא שרמזה יונה בימי נח "והנה עלה זית טרף בפיה". רואים ש"עלה זית טרף בפיה". מרמז על קבלת שפע מזון ישירות מה', ולא דרך הקלפות.

זיר"א ר"ת אם רואה יושבת ז'.

מצינו בגמרא (שבת לא.) תנו רבנן אין עומדין להתפלל לא מתוך דין ולא מתוך דבר הלכה אלא מתוך הלכה פסוקה והיכי דמי הלכה פסוקה אמר אביי כי הא דרבי זירא דאמר רבי זירא בנות ישראל החמירו על עצמן שאפילו רואות טיפת דם כחרדל יושבת עליה שבעה נקיים. וביאר הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיש רמז בשם זיר"א ר"ת אם רואה יושבת ז'. וזה לאחר שפוסקת כמובא ברש"י שם, לכן סמל להלכה פסוקה. וכן הלכה אותיות הפלה, כמובא בלק"ת להאריז"ל (ואתחנן ע' רמ). וכן מובא בספר 'לקוטי הלכות' להר"ג מברסלב (פסח ד, ב) על ידי חטא אדם הראשון נתערבו הדמים ועקר תקון חטא אדם הראשון על ידי ההלכות, פי על ידי שמבררין הפסק הלכה נתברר הטוב מהרע וזה הוא תקון הדמים פי ההלכות מבררין בין דם לדם, ועל כן נקרא הפסק דין הלכה שהוא בבחינת תהלוכות הדמים שהולכין כסדר. ורואים שההלכות הן בבחינת תהלוכות הדמים וכן כל מאן דאמר בש"ס הוא ר"ת ד"ם. וממשיכה הגמרא שם רבא אמר כי הא דרב הושעיא דאמר רב הושעיא מערים אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר. ויש כאן רמז שאדם יכול להערים על תבואתו היינו דברי תורתו, ומכניסה במוץ שלה, דהיינו שממהר למצוא מו"ץ כל דהו שימהר לפסוק הלכה כדי שיוכלו לעת עתה להתפלל בישוב הדעת, וכפי שמובא ברש"י שם לפני מירוח, דהיינו לפני אסיפת כל המקורות והראיות והסברות כדי לפסוק הלכה בשלמות.

"הוי"ה אמר אלי בני אתה" בגימטריא תשע"ו.

ובזהר (פנחס רמט:) מבאר באריכות את ענין הלדה בב' שנים, ומשמע שם בכמה מקומות שעקר נקדת הלדה של ב' משיחין היא ב"ד בניסן. וכן יד' ניסן בגימטריא "פקד". ומובא ב'אור החיים' (שמות ג, טז) שהלשון "פקד" בכתוב שם, מרמז על הגאולה העתידה. וכן פרשת פקודי"י שבה נרמז הקץ בכתוב "ואת האלף וגו' אותיות פו"ק י"ד, שנוזפה לצאת מהגלות ב"ד בניסן. וכן י"ד בניסן מרמז על השפעה מבחינת ד', שהיא סוד השמיטה הנוכחית. וכן הכתוב (שמות לח, כא) "אלה פקודי המשכן משכן העדת" ס"ת נתינ"ה שבאה מבחינת ד'. וכן יד' בניסן בא אחרי ק"ץ ימים מתחלת השנה. וכן פקודי בגימטריא "מקום דוד", כמו שכתוב (ש"א כ, כז) "ויפקד מקום דוד". ודוד

בגִּימְטְרִיא יָד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד. לַב שְׁלִיט"א שְׁנִיטְסוֹן בְּגִימְטְרִיא יוֹסֵף דָּוִד, הַמְסַמְלִים חֲבוּר ב' מְשִׁיחִים. וְכֵן חֲדָשׁ נִיטְסוֹן נֶרְמָז בְּכַתּוּב (תְּהִלִּים ב, ו) "וְאֲנִי נִסְכְּתִי מִלְּפִי עַל צִיּוֹן הַר קִדְשִׁי" וְהַמְשֵׁךְ הַכְּתוּב "הוֹי" הָאֵמַר אֵלַי בְּנֵי אֶתְהָ" בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעוּ, וְהַמְשֵׁךְ הַכְּתוּב "אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֶתֶיךָ" בְּגִימְטְרִיא יְרוּשָׁלַיִם.

"וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה וּמִמְתְּנָה נַחְלִיאַל וּמִנַּחְלִיאַל בְּמוֹת".

מְצִינּוּ בַגְמָרָא (נְדָרִים נה.) מֵאֵי דְכְּתִיב "וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה וּמִמְתְּנָה נַחְלִיאַל וּמִנַּחְלִיאַל בְּמוֹת", פִּיּוֹן שְׁעוּשָׁה אָדָם אֶת עֲצָמוֹ כְּמִדְבָר שֶׁהוּא מְפָקֵר לְכָל, תּוֹרָה נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה, שְׁנֹאמֵר "וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה". וְכִיּוֹן שֶׁנִּתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה נַחְלוֹ אַל. וְכִיּוֹן שֶׁנַּחְלוֹ אַל עוֹלָה לְגִדְלָה, שְׁנֹאמֵר "וּמִנַּחְלִיאַל בְּמוֹת". וְאִם הִגְבִּיָה אֶת עֲצָמוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשִׁפִּילוֹ, שְׁנֹאמֵר "וּמִבְּמוֹת הַגִּיא". וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁשׁוֹקְעִין אוֹתוֹ בְּקִרְקַע, שְׁנֹאמֵר "וְנִשְׁקָפָה עַל פְּנֵי הַיְשִׁימֵן". וְאִם חוּזֵר בּוֹ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַבִּיהוֹ שְׁנֹאמֵר "כָּל גִּיא יִנְשָׂא". נִרְאֶה שֶׁיֵּשׁ רְמָז עַל תְּהִלָּתוֹ נְתִיבַת הַתּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֵּב רֵאשׁוֹן שֶׁנִּתְּנָה בְּמִדְבָר, וְהַשְׁלַב הָאֲחֵרוֹן בְּגִיאָה הַעֲתִידָה שְׁעַל הַתּוֹרָה חֲדָשָׁה שֶׁתִּהְיֶה נֹאמֵר "כָּל גִּיא יִנְשָׂא". וְלִפְנֵי זֶה יֵשׁ מִצַּב שֶׁל הַשְׁפָּלָה בְּגִלוּת, עַד שֶׁחוּזְרִים בָּהֶם וְעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה. וְכִיּוֹנֵיהֶם הָיָה שֶׁלֵּב שְׁנֵי שִׁזְכוֹ לְ"בְּמוֹת" שְׁמִרְמְזוֹת עַל מְרַדְכֵי כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ כְּשֶׁהֵמֵן הִרְכִּיב אֶת מְרַדְכֵי עַל הַסּוּס (יִלְקוּט אֶסְתֵר תַּתְרַנַּח) סְלִיק בְּעֵט בֵּיהָ, אָמַר לִיהָ וְלֹא כְּתִיב "בְּנֶפֶל אוֹיְבֶךָ אֵל תִּשְׁמַח", אָמַר לִיהָ הִנֵּי מִלִּי יִשְׂרָאֵל אֲבָל בְּדִידֶךָ "וְאֶתְהָ עַל בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ". וְכֵן בְּמוֹת ר"ת בִּימֵי מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵר תּוֹרָה, וְכֵן בְּמוֹת נֶרְמָז בְּחֲבוּר שֶׁל מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵר (אֶסְתֵר ב, ז) "וּבְמוֹת אֲבִיָהּ וְאִמָּה לְקַחָהּ מְרַדְכֵי לוֹ לְבַת". וְכֵן בְּמוֹת ר"ת הַכְּתוּב (אֶסְתֵר ח, טו) "וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תִּכְלַת וְחֹר". אוֹ הַכְּתוּב (אֶסְתֵר ב, יז) וְיִאָּהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵר מִכָּל הַנְּשִׂימִים וְתִשָּׂא חֵן וְחֶסֶד לִפְנֵי מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וְיִשֵּׁם כְּתֵר מַלְכוּת בְּרֵאשִׁיהָ וְיִמְלִיכָהּ תַּחַת וְשִׁתִּי". וְכֵן בְּאוֹת שְׁנֵי הַפּוּכָה בְּכַתּוּב שְׁמִדְבָר עַל אֶסְתֵר (אֶסְתֵר ה, א) "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵר מַלְכוּת וַתַּעֲמֵד בְּחֶצֶר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית". וְכֵן בְּאוֹת שְׁלִישִׁית בְּפִסְיוֹקִים הַמְדַּבְּרִים עַל הָאֲרֵת שְׁבַת שְׁדוּמָה לְהָאֲרֵת פּוּרִים: (שְׁמוֹת פֶּרֶק כ, ח) "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשְּׁבַת לְקַדְּשׁוֹ". (דְּבָרִים ה, יב) שְׁמוֹר אֶת יוֹם הַשְּׁבַת לְקַדְּשׁוֹ".

וְכֵן "וּמִנַּחְלִיאַל בְּמוֹת", מְרַמֵּז עַל גְּאֻלַּת פּוּרִים, כְּפִי שְׁרׁוּאִים שְׁכָל מְצוּוֹת הַפּוּרִים נֶרְמְזוֹת בְּאוֹתֵיּוֹת מְגִילָה, שֶׁהִיא בְּגִימְטְרִיא נַחַל: סְעֻדַת פּוּרִים הִיא לְגִימָה. מְשִׁלּוּחַ מְנוֹת וּמִתְנֻנוֹת לְאֲבִיוֹנִים, גְּמִילָה. וְכֵן מִתְנֻנוֹת לְאֲבִיוֹנִים גִּימָל, אוֹ מִילְגָה, כְּמוֹבָא בַגְמָרָא (שְׁבַת קד.) שֶׁהֵנּוּתָן צְדָקָה הוּא בְּבַחֲיִנַת הָאוֹת גִּימָל שֶׁהִיא גּוּמְלַת חֶסֶד. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהֱר (וַיְחִי וְלַד): שֶׁהָאוֹת גִּימָל מְסַמְלַת אֶת הַיְסוּד שֶׁהוּא בְּחִינַת נַחַל. וְכֵן גְּלִימָה מְרַמֵּזת עַל הַתְּחַפְּשׁוֹת שֶׁל פּוּרִים, וְעַל מְצוּוֹת טְלִית וְתַפְלִין, שֶׁהֵבֵאנוּ לְעִיל מִהַחֲמֻדַת יָמִים' (פב.) לְהַקְפִּיד בְּפּוּרִים לְצֵאת מִהַבֵּית בְּטְלִית וְתַפְלִין. וְכֵן גְּלִימָה מְרַמֵּזת עַל חֲדָשׁ אֲדָר שֶׁהוּא מְלֻשׁוֹן אֲדָרַת, שֶׁהִיא גְּלִימָה. וְכֵן הִיגְמָל, כִּי פּוּרִים גַּם קְשׁוּר לְבְרִית מִלָּה כְּדִלְקָמוֹן.

מְצִינּוּ בַגְמָרָא (שְׁבַת קיח:) כָּל הַמְעַנֵּג אֶת הַשְּׁבַת, רַב נַחְמֵן בַּר יִצְחָק אָמַר, נִצּוֹל מִשְׁעֲבוּד מַלְכוּת, כְּתִיב הֵכָא, "וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל בְּמִתִּי אֲרָץ". וְכְתִיב הֵתָם, "וְאֶתְהָ עַל בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ". וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ פִּיּוֹן

שְׁעִנְנוּ הַבְּמוֹת מִסְמַל אֶת הָאֶרֶת פּוֹרִים שְׁמַאֲרָה בְּתוֹךְ חֶשְׁכַת הַגְּלוּת, לָכֵן הִיא מִסְמַלֶּת אֶת הַהֲצֵלָה מִשְׁעֲבוּד גְּלוּתוֹת. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' א. ה. שליט"א).

וְכֵן מוּבָא מֵהֵרָה"ג ר' אֱלִיהוּ נַחְמְנֵי שְׁלִיט"א שְׁהָר"ת אֹרְהָ שְׁמַחָה שְׁשׁוֹן יָקָר בְּגִימְטְרִיא תוֹרָה, לְרַמֵּז שֶׁהִלַּל הִיָּה קֶשׁוּר לְמַדְרַגַּת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה מֵאֲהָבָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הֵרָה"ג ר' יִצְחָק גַּנְזְבוּרְג שְׁלִיט"א שְׁאֲרוּר הֶמֶן, בְּרוּךְ הֶמֶן, ר"ת אֲהָבָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהִפִּיכַת הֶהֱמֵן לְטוֹב בְּפוֹרִים, הַבִּיָּאָה לְעַם יִשְׂרָאֵל אֶת מַדְרַגַּת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה מֵאֲהָבָה. וְכֵן פִּרְר' בְּמַלּוּי הָאוֹתוּתוֹת בְּגִימְטְרִיא תַרְי"ג. וְכֵן הִכְתוּב "וּמְרַדְכִי לֹא יִכְרַע" בְּגִימְטְרִיא תוֹרָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אֲמַרִי נְעַם' שְׁסִינְי' ר"ת נִכְנַס יֵין יִצְאָ סוּד. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' יוֹסֵף מֵאִיר סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתוּתוֹת לְפָנֵי אוֹתוּתוֹת הֶמֶן הֵן לְמַ"ד, וְהָאוֹתוּתוֹת אַחֲרֵי אוֹתוּתוֹת הֶמֶן הֵן סִנְי, לְרַמֵּז שֶׁבְּגִלְגַּל גְּזֵרַת הֶמֶן זָכוּ יִשְׂרָאֵל לְשִׁלְמוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, וּבְמַדְרַגַּת חֲדָשׁ סוֹן הַמִּסְמַל אֶת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' ש. רִיִּיִסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁהִכְתוּב (אסתר ט, א) "אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אִיבֵי הַיְהוּדִים לְשִׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפְּחוּ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם" תִּקַּן בְּכַח הַהִפִּיכָה לְאֲהָבָה אֶת הַפְּסוּק (שמות לד, א) "הִלַּחַת הֵרָאשֵׁנִים אֲשֶׁר שְׁבַרְתָּ". וְכֵן הַהֲתַגְבְּרוֹת עַל הֶמֶן הָאֲגִי הִיָּתָה תִּקּוּן לְכַפָּה הֵרָ כְּגִיגִית. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' אֱלִיהוּ נַחְמְנֵי שְׁלִיט"א שְׁלִפּוּם צַעֲרָא אֲגָרָא בְּגִימְטְרִיא אֲדָר, וּמִסְמַל אֶת אוֹר הַפוֹרִים שְׁנִקְרָא אֲגָרָת בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, כִּי פוֹרִים הוּא בְּחִינַת הַשְּׂכָר שְׁזוֹכָה לְהַתְעַנֵּג עַל ה', וְלִפּוּם צַעֲרָא שֶׁל כְּפִיַת הָהָר כְּגִיגִית אֲצֵל כָּל אֶחָד בְּפִרְטוֹת, זוֹכָה לְאֲגָרָא שְׁמִסְמַלֶּת אֶת אוֹר הַפוֹרִים. וְכֵן אַחְשׁוּרוֹשׁ בְּגִימְטְרִיא שְׁמַחַת יוֹם טוֹב, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא "וְשְׁמַחָה" זו יוֹם טוֹב.

וְלִקַּח וְנָתַן וְטָבַל כֶּהֵן בְּגִימְטְרִיא תַשְׁע"ו.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קטו). שֶׁהִכְתוּב "מִי כִמְכָה בְּאֵלֶם הוּי"ה" ר"ת בְּגִימְטְרִיא ע"ב לְרַמֵּז עַל מִדַּת הַחֶסֶד שֶׁפְּעָלָה בְּקִרְיַעַת יַם סוּף. וְכֵן שֵׁם ע"ב יוֹצֵא מֵהַפְּסוּקִים שֶׁל קִרְיַעַת יַם סוּף "וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיֵּט", וּבְסִפְר תוֹרָה כְּתוּבָה שִׁירַת הַיָּם מֵע"ה לְבָנִים. וְכֵן מוּבָא בְּיִלְקוּט רְאוּבֵנִי' (עַד גְּאוּלָּה) שֶׁהִגְאָלָה תָּבֵא דָרָךְ שֵׁם ע"ב, שֶׁיִּפְעַל דָּרָךְ שֵׁם ע"ה שֶׁהוּא אֶחָד הַשְּׁמוֹת שֶׁל ע"ב כְּמִנְיַן כֶּהֵן אִישׁ הַחֶסֶד. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' יַעֲקֹב מְטָר שְׁלִיט"א שְׁכֶהֵן בְּגִימְטְרִיא תַשְׁע"ה, אִם נִחְשָׁב גַּם אֶת מִסְפַּר שְׁבַע מֵאוֹת וְגַם אֶת מִסְפַּר חֲמִישִׁים שֶׁל הָאוֹת נ' כְּפִי שְׁמַחְשָׁב הַסִּפְר 'כְּתַנַּת תַּשְׁבָּץ' עַל מִדְרַשׁ פְּלִיאָה. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' יוֹסֵף מְרַצְיָאנוּ שְׁלִיט"א שֶׁפַּעַם רֵאשׁוּנָה שְׁכַתוּב מְשִׁיחַ בְּתוֹרָה, (ויקרא ד, א) "הַכֶּהֵן הַמְּשִׁיחַ", לְרַמֵּז שְׁמְשִׁיחַ יָבֵא בְּשֵׁנַת ה'כֶּהֵן. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' אֶהֱרֹן שׁוּב שְׁלִיט"א שְׁמָה שְׁנָאֵמַר עַל עֲבוּדַת הַכֶּהֵן בְּפִרְשַׁת מִצְרַע וְלִקַּח וְנָתַן וְטָבַל כֶּהֵן עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא תַשְׁע"ו.

וְכֵן שְׁנַת תַּשְׁע"ה מְרַמֶּזֶת בְּבְרִייתָא דְקִטְרַת: בְּרִית כְּרִשִׁינָה תַשְׁעָה קִבִּין. דְּבְרִית כְּרִשִׁינָה בָּאָה לְנִקּוּת אֶת הַצִּפְרוֹן, כְּמוּבָא שֵׁם. בְּרִית כְּרִשִׁינָה שְׁשִׁפִין בָּה אֶת הַצִּפְרוֹן כְּדִי שְׁתֵּהָא נָאָה. וּמְרַמֶּזֶת עַל הַנְּקִיוֹן שֶׁל הַגְּאֵלָה. וְכֵן מוּבָא בְּעוֹלַת תְּמִיד' לְהָאֲרִיז"ל (קלא) שֶׁשְׁעָרוֹת הֵן אוֹר שְׁיוּצָא מֵהַמַּח, [מוֹתְרֵי מוּחִין], וְצִפְרָנִים הֵן אוֹר הַיּוּצָא מֵהַלֵּב, [מוֹתְרֵי הַלֵּב] וְהַלֵּב הוּא סֶמֶל לְמַלְכוּת. וְכֵן בּוֹרִית כְּרִשִׁינָה נוֹטְרִיקוֹן בְּרִית כְּרִאשׁוּנָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדִּי אֲרָץ' שְׁבוֹרִית כְּרִשִׁינָה תַשְׁעָה קִבִּין יֵין קִפְרִיסִין, הָאוֹתוּתוֹת הַשְּׁנִיּוֹת רְשָׁבִי שְׁבִזְכוּת תּוֹרָתוֹ נִזְכָּה לְגֵאֵלָה. וְכֵן הַמְּשִׁךְ הַבְּרִייתָא יֵין קִפְרִיסִין שְׁשׁוּרִין בּו אֶת הַצִּפְרוֹן. כְּדִי שְׁתֵּהָא עֲזָה. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קִפְרִיסִין

מביא חמר חורין עתיק. מרמז על שני המצבים של הגאולה, או יין קפריסין בגימטריא משיח בעננים ואם המלים בגימטריא מלחמת גוג ומגוג. ואם אין לו יין קפריסין היינו מצב של בדיעבד שלא זכו, מביא חמר חורין עתיק. היינו משיח על חמור חיוור עתיק, כי הוא החמור העתיק שרכבו עליו אברהם ומשה. ונקרא חור, כמובא בגמרא (סנהדרין צח). אמר רבי אלפסנדר, רבי יהושע בן לוי רמי פתיב "וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה" וכתוב "עני ורכב על חמור", זכו "עם ענני שמיא", לא זכו "עני ורכב על חמור". אמר ליה שבור מלכא לשמואל, אמריתו משיח על חמרא אתי, אישדר ליה סוסיא ברקא דאית לי, אמר ליה מי אית לך בר חיוור גונוני. וכן שנת ה"א תשע"ז נרמזת במלים שתהא עזה. וכן מובא מהרה"ג ר' יצחק זאגא שליט"א שרואים ב'סדור הרש"ש' שמחלק את סממני הקטרת לספירות, והצפון היא כנגד היסוד, ולכן מובא בבבלי דקטרת רבן שמעון בן גמליאל אומר, יין קפריסין למה הוא בא, כדי לשרות בו את הצפון כדי שתהא עזה, כי עזות שיכת ליסוד. וכן יין קפריסין שמביא עזות נעשה מפרי הצלף, כמובא ברש"י (כריתות ו). וכפי שמצינו בגמרא (ביצה כה): שצלף הוא העז שבפרות. וכן שמשון הגבור שפעל בעזות דקדשה בעיר עזה, היה בן הצללפוניות מלשון צלף. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שצלף מרמז על צליפה למטרה, ששיכת לעזות שמשפיעה על הזולת. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך צלף) שהכתוב (תהלים לא, כ) "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחסים בך" ר"ת צל"ף. וכן מביא שם את הגמרא (שבת ל:) שפרי הצלף מוציא פרות בכל יום. כדגמת האילנות לעתיד לבוא שעתידין לתן פרות בכל יום, ורואים שצלף מרמז על הצל של סכת דוד שיחזר לעתיד לבא.

מצינו בזהר (וירא קטז): בשש מאות שנה לאלף הששי יפתחו שערי החכמה למעלה ומעינות החכמה למטה, ויתכונן העולם להכנס בשביעי, כבן אדם שמתכונן ביום ששי משמערב השמש להכנס בשבת. וסימן לדבר "בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה". ואז תראה הקשת בגונים מאירים כמו אשה שמתקשטת לבעלה, שכתוב "וראיתיה לזכר ברית עולם", והרי פשוה ויפה הוא. וראיתיה בגונים מאירים כראוי, ואז לזכר ברית עולם. מה זה ברית עולם, זו כנסת ישראל, ויתחבר וא"ו עם ה"א ויקימה מן העפר, כמו שנאמר "ויזכר אלהים את בריתו", זו כנסת ישראל שהיא ברית, כמו שנאמר "והיתה לאות ברית וגו'". ורואים שמשנת ת"ר התחילה תקופת ההכנה לגאולה בסוד עקבתא דמשיחא. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' מהגר"א (האזינו עם פירוש 'באר יצחק') על דברי הזהר שהזכרנו שתקופת העקבתא דמשיחא התחילה בשנת ת"ר. ומבאר שם שהעקב של המשיח הוא סוד הרגל של האות ת' שצריכה תקון, לכן הוא מתחיל ת' שנים לפני סוף האלף הששי. וכן משנת ת"ר עד שנת תשע"ו יש קע"ו שנים, ומספר קע"ו הוא מספר הפסוקים של פרשת נשא שהיא הגדולה בתורה. ומספר הפסוקים של פרק קי"ט בתהלים שהוא הגדול בתהלים, ומספר הדפים של מסכת בבא בתרא שהיא הגדולה בש"ס, ויש כאן רמז על הקץ שנגמרה הגלות הארצה ביותר. וכן הפסוק שנאמר על מלחמת גוג ומגוג (יחזקאל לח, א) "כה אמר אדני הוי"ה הנני אליך גוג" בגימטריא קע"ו. והוסיף הרה"ג ר' יוסף רוזין שליט"א שקע"ו נרמז בפסוק שהזהר מזכיר "ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה".

זעקת השכינה.

[הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? **פְּדַבְרֵי הַזֶּהָר בְּפִרְשֵׁת נְשֵׂא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְּחַיֵּי דְּאִיהוּ הַאִי סִפְרֵי הַזֶּהָר יִפְקֹון בֵּיהּ מְגָלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.**

רַבִּי יַעֲקֹב צְמַח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינִם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלֹאָה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֵסֶק הַתְּלֻמוֹד, וְלִכֵּן "אֵינְנוּ", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ.**

בַּעַל הַגּוֹב"י עַל 'עַץ חַיִּים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְן הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלֻמִּידֵי חֻכְמֵים שְׁלֹא לְמַדּוּ קְבָלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כָּךְ.**

רַבְּנוּ ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

בדיקת חמץ (או הדלקת נר חנוכה), לימוד תורה, ק"ש וערבית [מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

א. הב"ח בסי' תל"א (ובסי' תרע"ב) ביאר יסוד לנמק את שיטת הרמ"א (וכך פסק המשנ"ב בסי' תל"א): שלגבי מצות ק"ש מכיון שמופיעה בכל יום לא גזרו רבנן שלא ילמד לפני ק"ש (כי בודאי לא ישכח לקיימה), משא"כ בדיקת חמץ (ונ"ח) מכיון שאינם מגיעים בקביעות גזרו שאפי' אם התחיל ללמוד בהיתר [=מבעוד יום] פוסק בצאת הכוכבים כדי שלא ישכח לקיימם.

ב. בדיקת חמץ מקיימים לאחר ק"ש מהטעם שתדיר קודם. (וכך הוא בק"ש כנגד נ"ח, לרוב האחרונים, אם נוקטים להדליק בצה"כ).

ג. הדין שתדיר קודם הוא גם לגבי קדימה וגם לגבי דחייה. [תוס' בסוכה ורא"ש בשבת והפוסקים].

הערה: הגלגל הזה קיים ג"כ בנר חנוכה לסוברים להדליק בצה"כ, באופן שהק"ש והערבית יחסמו אותו מההדלקה מיד אחריהם, כגון שאת התפילה מתפלל בבית הכנסת ולא יספיק לשוב לביתו ולהדליק בטרם יצטרך ללכת לצורך הפיקו"נ.

אכילת מצה (או פסח או מרור), ד' כוסות, ברכת הלבנה.

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

א. יש סוברים שמצוה דאורייתא שאינה תדירה קודמת למצוה דרבנן שתדירה טפי (פני יהושע וסיעתו שהבאנו במשברי ים כללי המצוות סי' ב'. והארכנו שם שמהראשונים ורוב האחרונים מתבאר איפכא שהדרבנן תיקדם, מ"מ גלגל זה בנוי לשיטת הפנ"י).

ב. הגמ' דנה האם "מצוי" (היינו מצוה שאינה מחוייבת להופיע, אבל במציאות מופיעה בתדירות) יש לה מעלת תדיר. והפוסקים נחלקו בזה [עי"ש בכללי המצוות הערה 25 שמצאנו הוכחות רבות מהאחרונים בכך]. וגלגלנו מיוסד לפי השיטה שמצוי נחשב כתדיר.

ג. תדיר קדים לפרסומי ניסא (ורק לגבי דחיה כ' תוס' והפוסקים שפרסו"נ דחי תדיר).

ד. נפסק בשו"ע [סי' קס"ה ס"א] שמי שעשה צרכיו ורוצה גם ליטול ידיו לסעודה, יטול ב' פעמים. בראשונה (לא נטילה גמורה, מג"א ומשנ"ב) יברך אשר יצר. והשניה לסעודה כדין ויברך ענט"י.

ה. לפי מה שנתבאר ביסוד א', א"כ לשיטת הפנ"י כאשר בזמן שרוצה לאכול קרבן פסח (או מרור בזמן ביהמ"ק שהיה מדאו', וכיו"ב) הופיעה לפניו גם ברכת הלבנה או ברכת אשר יצר, אכילת הפסח קודמת מפני שחיובה מדאו' אע"פ שהברכות הללו תדירות ממנה.

ו. למבואר ביסוד ב' הרי ברכת הלבנה או ברכת אשר יצר צריכות ליקדום בגלל תדירותן לנט"י וכן לשתיית כוס ב' (מד' כוסות) כאשר באה בנפרד ובניתוק מההגדה. [דכאשר שותה – כמו שצריך – את הכוס הב' מיד לאחר ההגדה וברכת גאל ישראל שנאמרו על כוס זו, פשיטא שלא יפסיק עם ברכת הלבנה ביניהם. וכל נידוננו רק כאשר הוצרך מסיבה מסוימת להפסיק הפסק מרובה בדיבור ובמעשה, וכעת מתעתד לשתות את הכוס מדין ד' כוסות]. שעל זה אנו דנים בגלגל שציירנו מה יעשה תחילה. שזה ודאי שנחייבנו לשתות את כוס ב' וליטול ידיו לפני המצה (או המרור או הק"פ), רק הנידון אם המצה וכדו' תחסום את ברכת הלבנה ואשר יצר מפני מעלת דאו' שלה, או דילמא שרק ב' המצוות אשר יכולות להיות תחילה הן נשקלות בדיון וממילא ברכת אשר יצר וברכת הלבנה נקדימן לכוס ב' ולנט"י.

1

המצה צריכה ליקדום לברכות
לשיטת הפנ"י וסיעתו [יסוד ה']

מי שביליל הסדר ניצבות לפניו ג' מצוות לקיימן כעת
(אחת מדאורייתא וב' מדרבנן):

1) אכילת מצה (או מרור בזמן ביהמ"ק, או ק"פ)
שהיא מדאו'.

2) ברכת הלבנה (או ברכת אשר יצר).

3) נט"י (או שתיית כוס ב' שנותקה מההגדה, ראה
ביסוד ו').

איזו יקדים?

את
שתית
כוס ב'
ואת נט"י
צריך
לעשות
בטרם
יאכל את
האכילות
שמדאו'
[יסוד ו']

והגלגל
חוזר
חלילה.

2

4

וברכת הלבנה (ואש"י) צריכות ליקדום לכוס ב' ולנט"י
[יסודות ב' ו']

3

הערה: לכאורה נראה להוכיח מזה שלא הוזכר בפוסקים (בסי' קס"ה) שבשבת וביו"ט שיש שם אכילת פת שחיובה מדאו' אז ישתנה הדין ולא יברכו אשר יצר לפני ברכת ענט"י אלא רק לאחר אכילת הפת, א"כ נוכיח שגם באופן זה מברכים אשר יצר תחילה ואין המצוה דאו' יכולה לחסום מפני שעדיין אינה ניצבת לפנינו. (וכמובן ההוכחה רק מהפוסקים שסוברים כפנ"י שדאו' שאינה תדירה קודמת לדרבנן תדירה). אבל אין זו הוכחה נחרצת.

אנו שמחים להודיע על קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

> 01 > 1 > 025805801

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

0533109982 טל: fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך
מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת ספר על גאולה בתשע"ו מאת כי לה' המלוכה

www.sod1820.org/sod.pdf

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

[Page=1&ArticleID=12030&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

[Page=1&ArticleID=12834&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGgTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGgRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישורים לעשרים ושנים שיעורים בקבר דוד המלך:

www.sod1820.org/f/k1.mp4

www.sod1820.org/f/k2.mp4

www.sod1820.org/f/k3.mp4

www.sod1820.org/f/k4.mp4

www.sod1820.org/f/k5.mp4

www.sod1820.org/f/k6.mp4

www.sod1820.org/f/k7.mp4

www.sod1820.org/f/k8.mp4

www.sod1820.org/f/k9.mp4

www.sod1820.org/f/k10.mp4

www.sod1820.org/f/k11.mp4

www.sod1820.org/f/k12.mp4

www.sod1820.org/f/k13.mp4

www.sod1820.org/f/k14.mp4

www.sod1820.org/f/k15.mp4

www.sod1820.org/f/k16.mp4

www.sod1820.org/f/k17.mp4

www.sod1820.org/f/k18.mp4

www.sod1820.org/f/k19.mp4

www.sod1820.org/f/k20.mp4

www.sod1820.org/f/k21.mp4

www.sod1820.org/f/k22.mp4